

ÉVKÖZI 26. VASÁRNAP**C év**

1– 4 oldal

Olv.: Ám 6,13.4-7 – 1Tim 6,11-16 – Lk 16,19-31

A dúsgazdag és a koldus Lázár

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése******Az Úr legyen veletek!***

Kedves Testvérek! Talán nem is gondolunk mélyebben bele abba, hogy milyen fontos üzenetet hordoz ez a köszöntés! Arról van szó, hogy a mi emberi életünk története közös történet az Istennel! Mindenképpen közös történetnek kellene lennie, hiszen ez az üdvösségünk története, a mai vasárnapon ez az üzenet érkezik hozzánk! Gondolkodjunk el:

***Jó helyen van sorsunk a kezünkben?
Mennyire számítunk az Isten szeretetére, az Isten hűségére,
amikor az életünket tervezzük, alakítjuk?***

Nézzünk önmagunkba és tartsunk önvizsgálatot!***Szentbeszéd***

Kedves Testvérek! Ez a történet – amit most hallottunk – majdnem úgy kezdődik, mint egy mese, egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy ember. Ugyanakkor, ha jól hallgattuk ezt a történetet, akkor bizony nem mese ez! Végeredményben tetemrehívás, olyan kérdésről van szó, ami az életünk igazi kérdése: a sorsunkról, a jelen sorsunkról, az örök sorsukról szól a történet! El kell azon gondolkodni: – ahogy említettem a szentmise bevezetőjében –

***Jó helyen van sorsunk a kezünkben?
Jó helyen van a sorsom, amikor a kezemben van?
Jó helyen van azoknak az embereknek a sorsa, akik a kezünkben vannak?
Jó helyen van a Föld, a világ a kezünkben?***

A Földet ránk bízta az Isten, a világ formálását, alakítását is ránk bízta az Isten! A dúsgazdag és a szegény ember sorsáról hallottunk, ne feledkezzünk meg arról, hogy nem társadalmi kérdésről szól ez a történet. Nem társadalmi igazságról, vagy igazságtalanságról, hanem az üdvösségünkről van szó!

Üdvösségünk a kezünkben van!

Amikor aggódunk akár önmagunkért, ha kell egymásért, akár a világért, - ez ma szinte állandó kérdés - akkor ne feledkezzünk meg arról, hogy valóban *az üdvösségünk Isten nélkül elképzelhetetlen!* Ma ezt így mondják a teológusok, hogy az ember gondolkodása vagy teocentrikus, vagy egyszerűen átenged mindent az embernek.

***Istenközpontú-e a gondolkodásunk,
vagy emberközpontú?***

***Jó nekem Uram, a te kezébe esnem!
Jaj annak, aki ember kezébe került!***

Ugyanakkor az Isten egymásra bízott bennünket! Nemcsak az egyéni sorsunkról van szó! Nincs ilyen, hogy magánélet, nincs ilyen, hogy privát és közös. Mindegyikünk élete meghatározza a körülöttünk élők életét is, ezért nem mindegy, hogy istenközpontú-e a gondolkodásunk! Isten, aki a Jóisten, a szeretet Istene, aki értünk van, aki velünk van!

A köszöntésünk, amikor Isten jelenlétében összegyűlünk, közösségben vagyunk: *Az Úr legyen veletek!* Ezért szól így a köszöntés, mert nem mindegy, hogy velünk van-e az Isten, vagy nincs. Velünk van-e a Jóisten? Szekularizált világban, amely világban az Istennek nincs helye, a hívő embernek sincs helye, majdnem értelmetlennek tűnik ez a felhívás.

Tegnap délután több ezer gyerekkel, fiatallal találkoztam. Úgy látszik, el kell menni sportcentrumokba, a telki futballakadémiára, az ember ott találkozhat sok-sok fiatallal. Velük lehet beszélgetni arról, hogy mit jelent az, hogy a sorsukat formálják, alakítják. Látjuk azt, hogy ezek a fiatalok az életüket formálni, alakítani akarják testedzéssel, sok-sok áldozattal, lemondással és fogékonyak arra az értékrendre, amiről mi a templomokban beszélünk.

Sajnos szekularizált világban élünk, nekünk kell a fiatalok után menni és ott kell találkozni velük, ahol éppen vannak. Nem szerencsés, nem a legjobb egy pap számára ez, egy ember számára, aki aggódik az emberekért, mert azért azt nem szabad elfelejteni, hogy az a világ, amelyben ezek a fiatalok bontakoznak, az a világ azért elsősorban e világi világ.

Beléjük kell csepegtetni azokat a gondolatokat, amelyek nem csupán az ember eredményeiről, sikereiről szólnak. Többről van szó! Minden lépés előre az emberek, a közösségek sorsát érintik. Ezért igen fontos a mai vasárnap üzenete, mert jóban lenni azzal az Istennel, akinek fontos az ember, ez nem lehet közömbös! Nem lehet ezt a kérdést a mesék világába utalni.

Érdekes, hogy azok a felnőttek, akik ezekért a gyerekekért, fiatalokért felelősek és formálják, alakítják az életüket, az isteni gondolatokat is megjelenítik nekik. Nem kérdezik azt, hogy hisznek, vagy nem hisznek, járnak-e keresztény közösségbe, vagy nem. De megajándékozzák őket az isteni gondolatokkal is!

A Magyar Máltai Szeretetszolgálat több száz magyar település felzárkóztatásán munkálkodik. Bizonyára hallottak a Testvérek erről. Amikor ez a terv megfogalmazódott és elindultunk az úton, akkor az egyik miniszter külön megkeresett. Azt kérte, beszéljessünk arról, hogy ehhez a programhoz mennyire tartozik hozzá a hit. Ezen az úton, amelyen bajban lévő embereket, lehet, hogy Lázárokat akarunk elérni, a hit útján kell elérkezni hozzájuk, mert nincs más érték, amivel megszólíthatók ezek az emberek!

A dúsgazdagok nem biztos, hogy fogékonyak ezekre az igazságokra, ezekre az értékekre, lehet, hogy ők elegendők önmaguknak. Ez az ő bajuk, ha így van. Az embernek a legfőbb baja, ha elég önmagának. Az üdvösség, amiről szó van a mai evangéliumban, azt jelenti: az ember üdvösségéhez, mindegyikünk üdvösségéhez nem kell még hitre sem gondolni, sem Anyaszentegyházra, csak emberként kell gondolkodni.

Az üdvösség azt jelenti, hogy az embert ki kell menteni a maga fogságából! Az embert ki kell menteni a börtönéből. Teológiai fogalmakkal: az ember megváltásra szorul, mert rabok vagyunk, önmagunk rabjai vagyunk. A kérdés az, hogy van-e valaki, aki ennek a börtönnek az

ajtaját kinyitja? Van-e valaki, aki ebből az önzés, a magamnak való gondolkodás világából ki tudja vinni az embert? Ki tudja-e hozni valaki a fényre? A börtönben sötét van! Ki tudja-e hozni a cselekedetek világába, amely cselekedetek közösek?

Az ember a börtönben vagy magánzárkában van, vagy összezárva néhány emberrel. Csak nem ez az ember élete! Az ember élettere a világ, ahol különböző emberekkel találkozunk. Van-e valaki, aki ki tud bennünket szólítani ebből a rabságból és el tud indítani egymás felé, hogy egymásért éljünk, mert az ember közösségi lény?

Önmagunkkal ajándékozzuk meg egymást, éppen olyan önmagunkkal, amilyenek vagyunk. Öröm-e ez a találkozás, vagy jobb elkerülni egymást? Amikor az üdvösségről van szó, a világ sorsáról van szó, akkor olyan emberekre van szükség, akik egymásra találnak és egymásért élnek! A kérdés az, kint vagy bent van az ember?

A dúsgazdag, akiről hallottunk bent volt a maga világában, – nyugodtan mondhatom ezt is – elég volt önmagának. Micsoda sötét börtön: elég önmagának! Lázár kint volt, semmiye sem volt, csak hiányt érzett és várt. Azt is kimerném mondani: Lázárnak volt Istene. Ezért felül kell vizsgálni a börtöneinket, azokat a börtönöket, amelyben élünk. El kell gondolkodni azon, hogy elegendő-e az ember önmagának, vagy fölismeri azt, hogy egymásnak teremtetünk!

Azért teremtetünk egymásnak, hogy egymás üdvösségét szolgáljuk! A Szentírás – ma Szentírás vasárnapja van – üzen mindenkinek! Nemcsak az veheti kezébe a Szentírást, aki itt van, bárki. A legtöbb nyelvre lefordított Könyv. Bárhogy is legyen, még mindig ezt a Könyvet forgatják legtöbben. Ez a Könyv arról beszél, azért vagyunk börtönben, önmagunk rabságában, mert kimondtuk: nem szolgálunk az Istennek!

A sátán is ezzel a maga igazságával állt elő: nem szolgálok az Istennek. Ő az ördög, a gonosz megtestesítője! El kell gondolkodni azon, hogy a világon, amelyben élünk, börtönben nem lehet élni! Belátjuk-e, milyen életellenes gondolkodás az, amikor az ember azt gondolja, hogy elég önmagának! Az istentelen világ ezt hangoztatja: sikeres leszel, minden sikerül neked.

Jézus az, aki ki tudja nyitni ezt a börtönt! Jézus rá tud döbbsenteni bennünket arra, hogy foglalkozzunk azzal, ami a szívünk mélyén van, mert vágyakozunk egymásra, egymás után, de miért? Jézus ebből a rabságból ki akar bennünket vezetni a világosságra, a tettek világába. A szabadságra! Megdöbbsentett, amikor a televízióban azt hallottam, ahogy a liberális szabadságot szembeállították a keresztény szabadsággal. Ostoba filozófiai eszmefuttatásokat hallhattunk azoktól, akiknek fogalmuk sincs a keresztény tanításról, de mondták a magukét.

Csak ennyit kellett volna mondani: Krisztus kihív bennünket a magunk önző világából a keresztények szabadságára, ami azt jelenti, *szabadság a jóra!* Ez nem könnyű manapság, amikor Isten idegen lett, a hívő embereknek sincs helye ebben a világban. Csak a keresztény közösségek tudják megőrizni az embereket, szolgálják az életet, a másik ember életét, vigyáznak a világra, az utánunk jövők is jó világban szeretnének élni. Történelmi tapasztalat.

Üdvösségünkről van szó! Amíg időnk van, jót kell tenni, ezért kaptuk az időt! Szolgálat, istenszolgalat, az üzenet így szól az Írásból: Amit egynek tesztek Nekem teszitek! Az emberszolgalat értelmezése innen fakad. Istennek vagyunk az adósai és egymás felé törlesztünk! Ez az üdvösség útja!

Szabadságra teremtettünk, ezt a találkozásainkban is ki kell fejezni. A szia, helló, szép napot, ilyen köszöntésekkel is ki lehet mosni az emberek agyából, az emberek szívéből az Istent. Régen falun sokat hallhattuk: *Adjon Isten jó napot!* Ebben a köszöntésben ez van: *az Úr legyen veled!* Legyen a te életed Istenhez kötött élet! Ez az Istenhez kötött élet jelenjen meg az emberek jó akaratú szolgálatában!

*Amikor Istenre hivatkozom, akkor ez azt jelenti,
 hogy kijöttem a börtönömből
 és megérkeztem az emberek világába,
 ahol a testvéreimmel találkozom!
 Nem tudva, hogy hogyan gondolkodik az a másik ember,
 egyet biztosan tudok, hogy Isten rám bízta
 annak a másiknak az életét az én hívő világomra!
 Ez a szabadság!*

+ A M E N +

Imaszándék a Mi Atyánkhoz

Kedves Testvérek! Most, amikor az Úr imádságát imádkozzuk, kérjük az Isten segítségét, hogy ne legyenek emberek önmaguk áldozataivá. Szerencsétlenek azok, akik azt gondolják, hogy elegendők önmaguknak. Szerencsétlenek azok, akik úgy gondolják a másik ember utáni vágyakozásukban, hogy az összetartozás azért van, hogy őt szolgálja.

*Kérjük a Jóisten kegyelmét, hogy az isteni ajándék
 legyen általunk jelen a világban azzal,
 hogy nem önmagunknak,
 hanem egymásnak és egymásért élünk!*

Mi Atyánk...

Szentmise befejezése

Kedves Testvérek! Isten áldásával megyünk tovább az utunkon. Ez az áldás segítsen bennünket abban, hogy akik találkoznak velünk, azok tapasztaljanak meg valamit abból az életszemlélethől, amit nekünk Krisztus tanít! Van ilyen fogalom: érdemszerzés. A hitetlenek kigúnyolják, hogy ti azért tesztek jót, hogy érdemetek legyen az Isten előtt. Végül is. Na és! Miért ne lehetne akár erre is gondolni, de nem ez a lényeg, hanem valóban az, hogy az érdemszerzés fogalma mögött az van, hogy az ember jót tesz! Mindig az él belőle, akivel jót teszünk! Vigyük az áldást el ezen a napon Mihály nevű Testvéreink felé is.

Ma van Horváth Mihály ministránsunk névnapja!

Ki olyan, mint az Isten? A Mihály név ezt jelenti. Mihály arkangyal a jó angyalok vezére, akik legközelebb vannak az Istenhez. Mihály elég közel van - hála Istennek - az Istenhez. Én ezt többre tartom, mint azt, hogy az utóbbi egy-két évben egész Európát kenterbe verte ezzel a Rubik-kockával. Akárhova megy, akárhonnan megjelenik, ott mindig győz! Büszkék lehetünk rá, de inkább arra, hogy Istenhez is közel van! Isten éltesse!